
Zn. Blondýna hledá

„Nic, zlato, už stačí... Děláme si tu zbytečný bordel, nepůjdeš znovu na zahradu? Jdeme si zapálit?“ končím jednostrannou hru. Káva dopitá.

Stačí říct „zapálit“ a Atom sedí před balkonovými dveřmi přilepený jako vteřinovým lepidlem. Tak jsem si ho naučila, heč! No jo, pes kuřácky... Slova jako jdeme čurat, zapálit si, na procházku rozšiřuje bezpečně. Ve psím překladu znamenají jediné – výlet minimálně na zahradu.

„Už, už,“ klidním psa natěšeného cigaretou.

Odcházím si jednu ubalit k botníku. Tam odkládám kuřácké nádobíčko. Tabák Virginia, papírky, filtry, tabatěrku. Cigarety si balím ručně. Made in Dorota. Obyčejným cigaretám jsem nikdy na chuť nepřišla, nevoní a chutnají jako drcené seno. Ty moje, to je jiný levl. Namlouvám si, že jsou určitě zdravější, že když nasávám do plic kvalitnější tabák, je to vlastně vitamin...

Dám si do koutku jednu čerstvě ubalenou a jdu před dům. Atom lítá po zahradě jako střelený. Má energie jako Temelín. Podle něj jen trapně světélkuju. Nenapodobitelná zvířecí duše.

Dřepnu si na schodek a přidržím oranžový plamen benzinového zapalovače. Hmm... Kouř štípe do jazyku, lahoda. Dnešek je vážně skvělý. Líně si v hlavě rovnám víkendový harmonogram.

Asi dám kolo. Jo, to bych mohla! A taky bych měla zajet do zahradnictví pro letničky, abych konečně vysadila truhlíky. Macešky, které mám doteď, jsem kupovala na podzim. Sice zrovna kvetou jako pomínuté, ale přes celé léto nevydrží. Škoda...

Dnešek vidím v oddechových barvách. Budu se šolíchat kolem domu a nebudu nic hrotit. Víc odpočinku než práce. Tenhle týden v kanceláři byl o hubu. Proč si nezalenošit?

Dokouřila jsem. Vchodové dveře nechávám dokořán, ať si Atom vybere prostor k životu. Pozemek mám oplocený, tak co. Venku je ještě svěží ranní vzduch, nezaškodí pořádně vyvětrat.

Vracím se zpět do ložnice. Skáču šipku do rozestlané, ještě teplé postele. Z půlky, kde nespávám a z praktických důvodů leží ladem, vyhrabu z polštářů noťas. Zamilovaně hledím na displej darovaného počítače, žoviálně pojmenovaného Macek (jo, jde o produkt té světoznámé jablíčkové značky).

Jedině Macek může využívat levou stranu dvojlůžka svojí single paničky. Neexistuje spolunocležník, který by ho z VIP místa vykopal. Asi spadám do typického průměru osamocených žen jednadvacátého století. Ani mě to neminulo.

Pochopitelně jsem vždycky sama nebyla. Měla jsem několik vztahů, spadajících do kolonky „vážný“. Ale nikdy nedopadly. Žádný nepřerostl v žádost o ruku, natož manželství nebo dítě, nezažila jsem NAVŽDY, protože jsme se VŽDY rozešli. Častokrát hlavně mojí vinou. Jsem si toho vědoma, proto nemám nárok si stěžovat na současné partnerské vzducho-prázdnno.

Čas a energii věnuju práci. Atomovi. Domečku. Urputností hraničící s duševní chorobou a vytrvalou prací od osmi do čtyř jsem si našetřila část peněz na malý domek. Zbytek peněz budu do padesáti splácet, ale jsem spokojená. Byla to moje nejlepší investice v životě. Cítím se tu dobře, je to moje hnízdo, útočiště. Je mi tu hřejivě, i když mě pod dekou nikdo nezahřívá.

Nabídky „na kávu“ od potencionálních životních partnerů nechávám propadat. Nějak nemám chuť randit nebo co... Věkem jsem lehce zmoudřela. A hlavně – mám na muže jiné požadavky než v osmnácti. Nejsem namyšlená, jen jsem zdravě sebevědomá, myslím. Doufám. Naivně si představuju, že koho mám potkat, toho potkám.

Imponoval by mi chlap, který by byl trochu dál než já. Přírozené, ne? Takového nepotkáte jen tak na rohu ulice. To je mravenčí prácička. Mám pocit, že za poslední tři roky, co jsem víceméně sama, jsem zpodobněla. Samota mi do jisté míry vyhovuje. Dělán si co chci a kdy chci. Atom je mi v tomhle volnomyšlenkářském soužití dobrým sparing partnerem.

Do přihlašovací úvodní stránky Macka datluju notoricky známé heslo: PEPA. Heslo mám v počítači tak dlouho, že ani nevnímám, že co chvíli píšu jméno svého bývalého. Bývalého tolik milovaného. S ním bych si NAVŽDY dokázala představit... To jo – Pepa, druhý takový neexistuje. Pepa, kapitola sama pro sebe. Chlap, vedle kterého jsem chtěla zestárnout. Jenže on nechtěl stárnout vedle mě. Tak jsme se rozešli. Prosté. Jednoduché. Čistý řez.

A mně zůstala nekonečná svoboda a... Macek, počítač z lásky. Nastavoval a instaloval ho ON, proto jeho jméno jako heslo a navždy čerstvá oranžová gerbera v ikoně. Věděl, že jsem je měla a mám ráda. Nostalgie.

Když jsme se rozcházel, chtěla jsem Pepovi do kufru přibalit i Macka. Nestála jsem o milodary, nedovedla jsem si představit, že bych do Macka mohla hledět bez slz v očích.

Čtyři písmena psaná do hesla mě páčila na klávesnici jako do ruda rozpálené uhlíky. Kvůli pohodlnosti jsem si nakonec Macka nechala o trochu dýl než Pepu. Tím pádem mi zůstal navždy.

Vzhledem k četnosti přihlášení jsem za moment přestala řešit, že PEPA je jméno. Teď si na Pepu nevzpomenu, ani když heslo vytukávám desetkrát denně. Ujistila jsem se, že dárky se přece nevracejí. Od té doby nedám na „vyvdaného“ Macka dopustit. Moje dva v jednom. Pracovní nástroj a televize.

Pročítám si hlavní zprávy z domovského prohlížeče. Zřejmě se všichni hádají. Prezident vypadá jako vypasený starý hroch. Klasika. Přihlašuju se do soukromého mailu. Tam mě čeká pár slov od ségry. Odpovídám.

Pro jistotu zkontroluju i Facebook. Virtuální prostředí, kterému jsem pořád nepřišla na chuť. Všichni známí a neznámí „přátelé“ jsou tu neuvěřitelně šťastní, mají několik dětí, hollywoodské úsměvy, dovolenky, výlety. Nevěřím světu, ve kterém jsou všichni happy a free. Nikdo nemá splín, všem se všechno daří. Protože nezdary a průšvihy si na zeď nikdo nevyvěsí. Je to prosté, ale účinné lhaní si do kapsy. Online svět jede.

Chvilku se proklikávám různými stránkami, nic nehledám, znuďeně surfuju. Dívám se na počasí a tak. Prostě zabívám krásné sobotní dopoledne u počítače. Absurdita. Víím.

Mezi prokliky na mě Macek vytrvale zkouší nějaké reklamy. Ignoruji je, mám vystudovaný marketing, takže víím, jaká bije. Co nemůžete prodat, nacpěte do reklamních banerů. Tůdle!

Do očí mě chtě-nechtě praští další reklama:

Chcete partnera na úrovni? Zkuste první seznamku pro náročné! Jen prověřené profily! Klikněte ZDE.

Usměju se. Takové klišé! Kdo by nechtěl partnera na úrovni? Pro náročné... Ověřené profily... Hmm. Dobře promyšlený tah. Nezní vůbec špatně! Bezmyšlenkovitě klikám tam, tedy ZDE.

Do háje! Nezešílela jsem? Co tu dělám? Sama sobě tyhle kroky nevěřím! No, jenom nakouknu. To se přece smí.

Jen dva prstíčky tam strčíme a hned zase půjdeme, vyskočí mi v hlavě úryvek z dětské pohádky. Jak trefné!

Bác! Poprvé v životě se ocitám na seznamce. Všechno je jednou poprvé! V koutku duše se cítím jako nějaký úchyl. Upřímně, ne nějaký, ale hodně hodně ujetý úchyl. Vždyť – kdo normální se takhle může seznamovat? Nedělám si iluze, ale zvědavost sílí. Stydím se sama před sebou.

Nezdržuju se studováním základních prvotních informací, chci se rovnou podívat na nabídku mužů! O to přece jde! Třeba tenhle? Klikám. Fotka je víc než lákavá, skoro slintám. No, jestli jsou všichni Kenové na seznamkách, už chápu, proč do nich nevrážím na rohu u samošky.

Vtom za mnou doběhne Atom a cpe mi míček do postele. Chce aportovat.

„Počkej chvílku... Půjdeme na kolo.”

Počkej, panička něco objevila. Musíš teď prudit s aportem?

Mrknu na psa. Jeho nesmlouvavý pohled mě nenechává dýl v posteli, hrozil by konec důvěrného lidsko-psího vztahu. Vyčítavější pohled jsem dlouho nezažila. Musím s ním ven. Minimálně na zahradu.

Oblékám se. Ze skříně vybírám světlé slim džíny a bílé obyčejné přiléhavé triko. Domácí folklor, pohodlné oblečení, co mě nikdy neomrzí. Džínová variace. Džíny nosím doma, do práce, na sport. Nedám na ně dopustit a podle teploty jen zkracuji délku nohavic. Jsem prostě džínová holka.

V hlavě mi hlodá červ. Mám vážně zkusit seznamku? Až tak hluboko jsem klesla? Ale co je na tom? Na síti je dnes každý, co je na tom divného?

Nově objevené webovky mě lákají jako medvěda med po zimním spánku. Jedno já nad novým nápadem jása, vidí skryté možnosti, rozčeření klidných vod. Ta opatrnější Dora jasně vidí pochybné existence, násilné činy, únosy a tak. Vždycky jsem měla bujnou fantazii.

V kuchyni chystám snídani. Natírám rohlík máslem a sypu ho pažitkou z vlastního pidizáhonku. Bio pažitka. Jsem náležitě pyšná pěstitelka pažitky a mám pocit, že všechno, co mi roste na dvou metrech kypřené půdy, bych měla s vděkem a beze zbytku sníst. Od jara očima povytahuju tři řádky sladkého hrachu, čtyři řádky stáleplodících jahod, tři keřiky rajčat a dvě saze-nice bílých paprik. V rohu se krčí pažitka a bazalka. Bez těch by to nešlo, jasná věc.

Pod paži беру nořas. Atomovi dám do huby míček, do levačky беру rohlík a vycházím na zahradu.

Macka pokládám na jedno ze dvou venkovních lehátek. Lehám si na sluníčko. Dopoledne ještě nemá sílu, tak si ho nechám pálit přímo do obličejce. Na břicho položím počítač, pokrčím nohy a s chutí se zakousnu do pažitkového snídaně.

Asi vypadám labužnický, protože Atom nechal míček míčkem a nemůže ze mě spustit oči. Slintá jako nadržžený šnek. Nedám mu ani sousto. V žádném případě ho neučím na lidské jídlo. On má svoje, já taky. Místo pochutiny mu věnuju dlouhý hod míčkem přes celou zahradu.

„Aportek!“ zakřičím s plnou pusou.

Tak. Psa jsem se zbavila. Celá rozechvělá otevírám znovu Macka. Dat-luju PEPA a duchem jsem u hezounů na profilu seznamky. To vážně stačí kliknout na pochybnou stránku a mně se chvěje žaludek? Asi ti vážně chybí chlap, milá Doroto. Měla by sis to přiznat.

Ocitám se znovu na TĚCH webovkách. Na úvodní stránce se prostřídaly tváře seznámeníchtivých mužů. Musím říct, že ani teď to není zoufalý pohled. Na jednu fotku klikám...

A...

Nic!

Přes celou obrazovku se rozprostře nápis:

PRO KONTAKTOVÁNÍ MUŽŮ SE MUSÍTE REGISTROVAT DO SYSTÉMU! Registrovat se můžete ZDE.

Hned klikám. Je to logické, co jsem čekala? Něco za něco... Seznámení za registraci. Zatím dobrý obchod.

Systém první registrace je primitivní. Dělaný pro všechny věkové kategorie, pro všechny netechnické ajtý uživatele. Rozhodla jsem se, že ve vyplňování údajů budu pravdomluvná. Nemám co tajit. Pustím se do dotazníku.

Přezdívká? Chtělo by to něco neutrálního, Sindy, Mindy, Kity nebo Naty je tu beztak každá. Tak něco českého, na úrovni, žádnou levnou americkou napodobeninu. Budu za dámu. A proč ne rovnou Dáma? Jo!

Přezdívká: Dáma

Věk: 32

Orientace: heterosexuální

Děti: nemám

Stav: nezadaná

Vzdělání: vysokoškolské

Barva vlasů: blond dlouhé

Výška: 181 cm

Váha: 69 kg

Profil zatím vypadá dobře. Kdo by takovou ženskou nechtěl? Přitom je všechno pravda, přísahám na holý pupek! Nic než pravda.

Budou si říkat, co by tady TAKOVÁ dělala!?! No, možná si to řeknou. A že musím mít na každém prstu pět chlapů. Ale chyba, pánové.

Nemusí.

Nemá.

ONA nechce pět na každém prstu.

ONA chce jen jednoho.

První formulář byl lehký jako facka. Žádné dlouhé přemýšlení. Výběh z pár možností. Vše je jasné, žádné kudrlinky. Pokračuji v registraci. Následuje krok č. 2. Tak pojd', ukaž se, stránko dvě!

Prý mám několika větami popsat, co od tohohle typu seznámení očekávám. Nějak se charakterizovat, zaujmout muže. Připadám si jako koza vystavená na nedělním jarmarku. Jaký páníček si mě najde a bude mi nosit

čerstvý zelený jetel? Prosím! Já se promenáduju tady! Jsem ta nejlepší, nejhezčí, nejhodnější koza, jakou si dovedete představit. Mééé!

Odlepím oči od monitoru. Zamžourám do zeleně zahrady. Slunce začíná pálit. Co kdybych to napsala takhle?

Ahoj, jsem normální ženská, která by se ráda seznámila se sympatickým, chytrým a VYSOKÝM mužem. Těším se na zprávu.